

La frase del dia

“La Muriel ens va demostrar que era possible liderar grans canvis amb humilitat i acords”

Carme Forcadell, PRESIDENTA DEL PARLAMENT

Tribuna

Agustí Colomines i Companys. Professor d'història contemporània a la UB

Camp de cendres

Dirigit a tu, Muriel

Quan arriba el final, la desesperació s'apodera de nosaltres i el retorn al buit podreix un sempre més, pronunciat de pressa, que avui sabem que és com aigua tallada d'una font sense vida.

Quan arriba el final, aquell tu que ja no em parla no em parlarà més i tu i jo ens convertirem en una presència castigada per l'absència que viuré de lluny, destil·lant una a una antigues passions.

El viatge s'ha fet curt. I la vida ens interroga de lluny, com un record que extingeix les paraules que abans gronxaven amb mel les hores, totes aquelles hores que ens guardaven de la por de viure.

Sota terra, els cossos que abans havien estat amarats d'amor i saliva ja no són res. Mort no meditada quan el camp de cendres és més càlid que nosaltres i la sang es congela de sobte, inesperadament.

Quan dormirem sota l'herba que el nostre cos haurà abonat, algú ens rescatarà de l'oblit i ens parlarà entre somnis i en veu baixa d'aquells anys que vam viure amb l'esperança que un podia ser l'altre.

Llavors no serem pedra. Tornarem a la vida a cavall de la memòria, una memòria compartida en llocs que ja no seran cap lloc concret, perquè el temps que no passa és sempre el temps dels cementiris.

De set en set

Xavier Cortadellas

El comiat

Es correus electrònics han tornat a posar de moda les cartes de comiat. Fins no fa pas tant, quan algú plegava d'una feina després d'anys d'estar-hi, feia un discurs a mig pica-pica. La gent abaixava el cap, callava uns minuts i feia veure que l'escoltava, mentre mirava vagament cap als entrepans, cap a les patates Chip, cap a les olives, cap als pets de monja o cap a les teules de Santa Coloma. Depenia del que hagués dut el que se n'anava. Avui, però, els pica-pica es fan entre bromes. “Apa, que ara la teva dona (o el teu home) et tindrà sempre a casa”, diuen alguns amb una punta d'enveja. I, és clar, aquell que plega es defensa: “Ni ho notarà. Hi penso

Generalment, el que plega escriu tot de coses que no es creu ningú

ser ben poc.” I, si no és que el tallen, desplega un programa d'activitats impossible, que, si acomplís, el mantindrien molt més ocupat del que ho estava mentre treballava. Hores després, potser un dia més tard, arriba la carta de comiat. Generalment, el que plega hi escriu tot de coses que no es creu ningú. “M'agradava el treball que feia. Me'n vaig per raons purament personals: estava molt bé entre vosaltres.” Llegir això agrada. Tant hi fa si el que deixa la feina n'ha trobat una altra de millor, com si plega perquè ha arribat en aquella edat que els de l'Imerso i la majoria dels excompanys de treball no s'estan de qualificar com la millor etapa de la vida. Preludi –ai!– d'aquell altre comiat, més etern, en què el que se'n va quasi podria repetir el mateix: “Me'n vaig per raons purament personals: estava molt bé entre vosaltres.” Però aquesta vegada no cal. Tothom entén que no hi hagi carta.

JOAN OLLER

Sísif

Jordi Soler

